MAX WESTERMAN

Gesprek me gedreven

RTL Nieuws-correspondent Max Westerman, 'onze man' in New York, hamert erop dat nieuws best aangenaam mag zijn om naar te kijken. Van grijze saaiheid, van obligate praatjes in de camera is hij wars. 'Amerikanen weten zoveel beter wat televisie maken inhoudt dan Nederlanders.'

Het is druk in de 57ste straat. En warm. In de hal van het CBS Broadcast Center meldt de receptioniste me met een streng gezicht dat ze bij god niet weet wie *mister* Max Westerman is. *"RTL? RTL what? Max Wester who?"* Wanneer ik de dame vertel wie hij is, zet ze een vermoeid gezicht en grijpt ze naar de telefoon voor hulp. *"Hi, some guy from Amsterdam wants to talk to somebody from Dutch television. A certain Max Westersomething. No, I don't know who he is."* Ze zucht, wappert met een besmeurd krantje en kijkt dwars door me heen. Minuten verstrijken en ik realiseer me dat ik inmiddels al een kwartier te laat ben. Uiteindelijk bromt de dame achter de toonder dat de man die ik zoek niet in dit gebouw zit. Ik moet aan de overkant van de straat zijn. Een teveel aan fatsoen dwingt me haar te bedanken voor deze waardevolle informatie en ik schiet het gebouw uit. Buiten is het nog steeds warm. En nog steeds druk. Aan de overkant van de straat word ik opgevangen door Max Westermans producer. "Max is nog even bezig met de computerman. Er schijnt iets niet in de haak te zijn, maar hij is zo klaar."

Een minuut later zit ik in Westermans kantoor. Tijd om de zaak te inspecteren heb ik niet, want in *no time* staat mister Max Westersomething voor me. Max stelt voor om na een korte rondleiding door het pand als de gesmeerde bliksem naar Brooklyn te gaan. "Het licht is nu zo mooi, Manhattan ziet er zo zilverachtig uit." Hij klinkt opgewonden, als een jongetje dat op schoolreis mag.
Even later zitten we in een *yellow cab*. Het is absoluut *rush hour* in New York. Overal kruipen wagens, razen mensen op *bikes* en *skeelers* langs de claxonnerende file. De opstopping geeft ons de tijd om even echt kennis met elkaar te maken.

> 'Dat Hollandse getut is iets waar Amerikanen wat van zouden kunnen leren'

Begonnen bij Newsweek

Op de achterbank praat Max Westerman over de schoonheid van New York City, het falende computersysteem op de redactie en de eeuwige race tegen de klok. Ik stel wat semi-zakelijke vragen. Hoe lang hij al in de Verenigde Staten woont. Ik informeer naar zijn burgerlijke staat, zijn leeftijd en andere 'rugnummers'. "Ha, ik ben nog vijf jaar lang 40. Tot 2004 ben ik 40. Dat heb ik zo besloten. Het is ook zo'n rare, enigszins confronterende leeftijd. Ik heb er behoorlijk tegenaan lopen hikken. Toen ik 38, 39 was, vond ik 40 zo oud klinken. Ja, echt. Het is zo in het midden, zo halverwege. En het is zo snel gekomen. Ik kan me nog herinneren dat mijn ouders 40 werden. Ja, 40, maar eh... daar hoeven we het verder niet over te hebben." Max grinnikt en ik verzeker hem dat hij er nog erg jongensachtig uitziet. "Jaja, hup nou. Laten we het over New York hebben. Kijk, daar is het Waldorf Astoria. Er gingen geruchten dat de Nederlandse koninklijke familie vele aandelen zou bezitten van dit luxueuze hotel, maar niets is minder waar. Ja, het is er waanzinnig chic. Wel iets voor koningen en koninginnen, dat wel. New York is met geen andere stad te vergelijken. Zoveel vaart, zoveel energie vind je nergens." Max praat opgetogen verder over zijn start in New York. De blonde jongen die al een man is, kwam in 1976 voor het eerst in New York. Hij reisde door Amerika, deed hier en daar een klusje, was een paar maanden lang de postjongen in het VN-gebouw, ging even terug naar Nederland, en vertrok toch maar weer snel naar Amerika. Om te studeren en uiteindelijk te werken voor het blad *Newsweek*. 'A dream came true' voor de toen nog kleine Max. Newsweek, zijn lijfblad, werd zijn eerste journalistieke werkgever.

De kijker entertainen

"Ha, de Brooklyn Bridge," wijst hij. Even later lopen we over de brug. Wind waait door onze haren, auto's denderen onder ons ▶

'Wat een uitzich
Westerman
Brooklyn Bridg

TEKST FRANC CHAANEN FOTOGRAFIE LEON HERMANS

'I AM A NEW YORKER

een verslaggever

door. "Kijk nou toch, dat zie je toch nergens!" Max houdt ogenschijnlijk zijn adem in en tuurt over het oranje water, richting het eiland Manhattan met al z'n grillige torens. "Nederlanders doen altijd een beetje raar over Amerika. In Europa is alles beter. Amerikanen zijn dik en dom, en weten niks van serieus televisie maken. Tenminste zo is de heersende stemming in Nederland. Toch kan ik je verzekeren dat televisie maken in Amerika een stuk volwassener gebeurt dan in Nederland. Hier mag nieuws smeuïg zijn, mag je de kijker entertainen met serieus nieuws. Ik breng het nieuws met een snelheid die ze in Nederland niet kennen. Ik ben van mening dat een nieuwsuitzending absoluut niet saai hoeft te zijn. Ook met pakkende teksten kun je veel melden. Zonder de essentie van het verhaal te verliezen kun je met een knipoog werken. Bovendien is het de toekomst. Straks zullen televisie en Internet een worden en dan moet er 'gescoord' worden. Je zult uiteindelijk worden beoordeeld op het aantal hits dat je hebt op Internet. Hoe vaak word je opgeroepen? Drie keer per dag? Ha, weg ermee! Echt Amerikaans: niet zo moeilijk doen, niet doordrammen over onbenulligheden. Ja, Amerika, of liever New York, als je hier één keer bent geweest, dan is het heel moeilijk om weer ergens anders te wennen. Ik merk dat aan Nederlandse vrienden die hier een tijdje gewerkt hebben en weer terug naar Nederland gegaan zijn. Ze krijgen daar de meest prachtige huizen aan de Amsterdamse Keizersgracht, werken voor de meest prestigieuze firma's, ze hebben het allemaal, en ik hoor ze zo vaak verzuchten dat ze zó veel liever in New York, in een tweekamerappartementje op de 42ste verdieping zouden willen wonen. Ik denk dat dat te maken heeft met de snelheid, de energie van de stad. New York leeft meer dan welke stad ook. Het stikt hier van de leuke, boeiende mensen. De stad werkt als een magneet. Op interessante Amerikanen en op interessante mensen wereldwijd. Voor een verslaggever is dit het absolute walhalla. Of ik Nederlander in den vreemde ben? *No, I am a New Yorker.* (Met beslist gezicht:) Ik ben meer New Yorker dan de meeste New Yorkers. De meesten komen van elders. Ik ben altijd verbaasd als ik een geboren New Yorker tegenkom. Als je ze tegenkomt, dan is dat in Queens of in Brooklyn, niet op Manhattan. De eerste vraag die men hier standaard stelt is: *'Where are you from?'*"

'Het stikt hier van de boeiende mensen'

Waanzinnig ambitieus

Max wijst nog eens naar zijn Manhattan en zegt dat het tijd is voor een borrel. Even later zitten we opnieuw in de taxi. Op weg naar zijn huis in Greenwich village praat hij over de eisen waaraan een heuse New Yorker moet voldoen. Ik spits mijn oren, dit is belangrijk. De gedragscode van de New Yorker is er een van de uitgebalanceerde soort en ik zou hem graag onder de knie hebben. "Wie geen New Yorker is, is degene die na één of twee jaar op de vlucht slaat en zegt dat hij hier niet wil wonen. En dat zijn er een hele hoop. Er is ook een grote groep mensen die dolgraag weg zouden willen maar door hun omstandigheden niet weg kunnen. Ik zie het als een voorrecht om hier te kunnen wonen en dat helpt. Een New Yorker is ambitieus, wil altijd meer en ziet de top niet als eindpunt. Het klinkt als een cliché wanneer je Frank Sinatra *'If you can make it there, you're gonna make it anywhere'* hoort zingen, maar het is wel waar. De mogelijkheden zijn onbegrensd. Het gevoel dat je 's nachts om 3.00 uur in Utrecht, of zelfs in Amsterdam, kan overvallen, helemaal alleen te zijn in een volledig verlaten stad, dat gebeurt je hier nooit. Wat dat over mij zegt? Ja, ik was altijd waanzinnig ambitieus. Maar naarmate ik ouder word, kan ik wat meer plezier hebben in mijn bezigheden, in mijn leven, zonder me druk te maken over mijn volgende stap. Waar moet ik nu heen, welke richting moet ik nu op, daar houd ik me voor het eerst in mijn leven niet zo mee bezig. Vroeger wel en dat ontnam me vaak de tijd om te genieten. En dat is echt iets voor deze stad. Haasten, rennen, het volgende station."

Drie miljoen vrijgezellen

"Er zijn drie miljoen vrijgezellen in deze stad en een van de redenen daarvan is het feit dat ze nooit tevreden zijn met de keuze die ze gemaakt hebben. Er is altijd een betere partner te vinden. Een mooiere, een succesvollere, een slankere, een rijkere. Lief is niet zo belangrijk. Het gaat hier in de meeste gevallen om het uiterlijke vertoon. Een partner in New York moet jouw status nog verder omhoogtrekken. En daarom is hier zoveel eenzaamheid. Mensen zijn vaak heel

neurotisch hier. Ik heb, en dat is denk ik niet voor niets, momenteel weer wat meer Nederlandse vrienden in New York. Vroeger wilde ik dat niet, ik was een New Yorker en Nederlanders trof ik wel als ik weer terug in de polder was. Nu ben ik erachter dat je met Nederlanders toch heel lekker kunt doorzakken. Met Nederlanders kun je een heel plezierige, ontspannen avond doorbrengen. Op een manier zoals met Amerikanen in New York niet kan. Zij ontmoeten je klokslag half negen in een restaurant, eten wat en om tien uur gaan ze weer verder. Naar een volgende afspraak. *It's all about quality time.* Ja ja. In Nederland tref je elkaar om zes uur op het terras, om acht uur ga je eens wat eten op een niet van tevoren afgesproken plek en verder zie je wel. En maar lullen. Gezellig, gezellig, er komt geen einde aan. New Yorkers zijn een stuk efficiënter. Dat Hollandse getut, dat gemak, dat is iets waar Amerikanen wat van zouden kunnen leren."

Kathleen Turner

De taxi stopt. We zijn er. Max woont in een lieflijke straat met bomen, bloemen en Franse balkonnetjes. Een beetje Amsterdam, een *petit peu* Parijs. Max gaat mij voor en luttele seconden later sta ik in een, niet zo groot maar wel fraai appartement. Met tuin. En dat is volgens Max goud waard in New York. Op de cd-speler ligt de nieuwe Madonna, op tafel liggen kranten. Verder lijkt Max een ordelijk mens te zijn. Boeken, kunst, een comfortabele bank. Gezellig! Max zet een fles witte wijn op tafel, babbelt over zijn buurvrouw Kathleen Turner, over de Mexicaanse bidprentjes boven zijn eettafel en ik vraag langs mijn neus weg wat hij nou echt mist aan Nederland.
"Ik wil nooit meer drop. Geen drop meer meenemen. Ik houd er niet van." Hij lacht breeduit. "Mensen nemen het altijd mee en ik vind het niks. Nee, serieus, ik mis mijn familie natuurlijk, maar ik heb veel contact met ze. En ach, als ik in Groningen had gewoond zou ik ze denk ik niet veel vaker zien dan nu. We bellen wekelijks en ik zie ze minimaal twee keer per jaar. Die gezelligheid waar ik het daarstraks over had, heeft ook haar schaduwzijde. Die kneuterigheid kan soms leiden tot gezapigheid. En dat mis ik absoluut niet. Mensen die alleen maar gezellig zitten te doen en de rest vergeten. Ik denk dat veel Nederlanders een stuk interessanter zouden kunnen zijn wanneer ze eens iets zouden aanpakken. Er zijn zoveel mensen die behoorlijk wat in hun mars hebben maar niets van die potentie gebruiken. En maar gezellig doen. Dat vind ik zonde. Ja, daarin ben ik een echte Amerikaan."

Nieuwshelikopters

"Of ik een echte RTL-man ben? Ha, volgens mij bestaat dat fenomeen helemaal niet. Die familiegedachte die hier in Amerika erg hoog in het vaandel wordt gedragen, hebben wij bij RTL niet. Het is een mediagroep en geen familie. Ik voel me erg verbonden met het nieuws. Ik ben heel blij dat ik vanaf het begin bij *RTL Nieuws* zit. Een jonge organisatie; is nog niet vastgeroest. Ik heb kunnen helpen invullen, kunnen helpen ontdekken. Dat geeft vrijheid. De dingen die ik voor RTL kan doen zou ik bij een meer gevestigde organisatie niet kunnen doen. Ik kan zomaar even een reportage maken over de nieuwshelikopters die dag in, dag uit boven New York cirkelen. Lekker een dag mee met die mannen, zien hoe ze het nieuws opkloppen.
Fantastisch is dat. Hysterie over gasexplosies die geen gasexplosies blijken te zijn, drama's die in tweede instantie amper de moeite van het belichten waard zijn.
Zo'n reportage maken voor het Nederlandse nieuws is een traktatie voor mij. Elke dag weer. En nee, ik maak me geen zorgen over de bezuinigingen van RTL. Wanneer ze van hogerhand besluiten dat mijn baan een overbodige is, dan ga ik verder. Dan zoek ik een ander baantje. Maar ik heb makkelijk praten, want ik heb geen gezin, geen kinderen, geen eigen huis en geen auto. Dus, ik kan me voorstellen dat enkele van mijn collega's bij RTL zeer in de rats hebben gezeten, maar ik heb dat niet. Gewoon, einde oefening. *What's next?* Maar, zoals ik al eerder zei, heb ik daar geen duidelijke voorstelling van." Max schenkt nog eens in en stelt zonder schroom dat hij geen gemakkelijk mens is. "Ik ben perfectionist. Tot ver in het overdrevene. Ik werk tot de laatste *deadline*. En eroverheen zodat we wat extra satelliettijd moeten kopen. Ik stel hoge eisen aan mezelf en daarmee ook aan andere mensen. En dat geeft soms frictie. Ik kan onuitstaanbaar zijn, maar heb toch ook mijn leuke momenten. Wat er leuk aan mij is? Shit, wat een vraag! (Max fronst grinnikend zijn jongenshoofd.) Als ik dat wist, had ik de magische formule, dan zou ik constant scoren." ■

'Ik kan onuitstaanbaar zijn, maar heb toch ook mijn leuke momenten'